

O PARTIJI RADA

30 GODINA

PARTIJE RADA

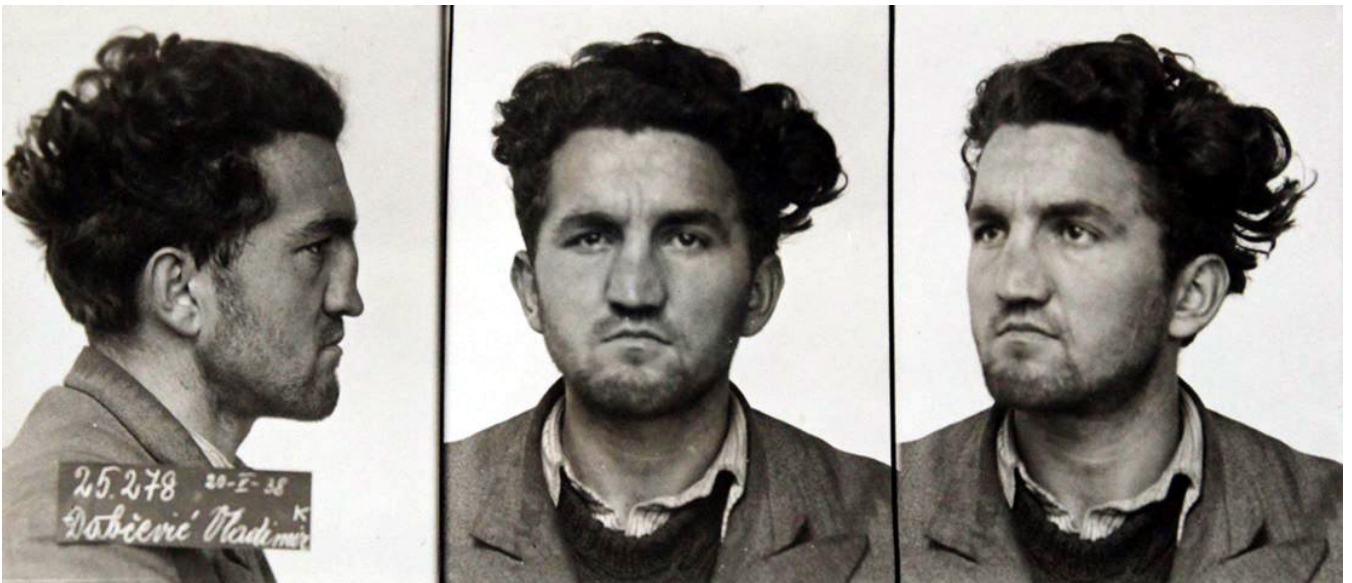
O PARTIJI RADA

I

Partija rada nastaje u trenucima izbijanja rata i raspada Jugoslavije. Partiju u Beogradu 28. marta 1992. godine osniva grupa marksista-lenjinista okupljenih oko Vlada Dapčevića koji je posle dugogodišnje robije i izolacije nastavio s organizovnim političkim radom. Samom činu stvaranja partije je prethodio sukob grupe m-l sa nacionalističkom strujom u okviru novoformirane KPJ. Ova grupa odlučuje da se formira partija pod novim imenom, prije svega na insistiranje Vlada Dapčevića, da se treba distancirati od mnoštva grupa koje se u svom nazivu deklarišu kao komunističke a u suštini su sa svojim stavovima na poziciji nacionalizma ili čak šovinizma.

PR je smatrala da je po idejama koje zastupa nasljednica KPJ koja je vodila borbu protiv fašizma i izvela socijalističku revoluciju. Istovremeno, PR postavlja cilj da kroz konkretnu djelatnost u konkretnim istorijskim uslovima nalazi odgovore na pitanja savremenog svijeta.

Okolnosti za djelovanje PR bile su izrazito nepovoljne zbog sveopšte propagande o propasti komunizma, zbog kompromitacije komunističke ideje u samoj Jugoslaviji, idejno dezorjentisane razbijene radničke klase, i zbog potpune dominacije i divljanja nacionalizma na prostoru raspadnute Jugoslavije.

U uslovima u kojim je nastala PR postavlja svoj osnovni cilj: borba za slamanje nacionalizma i uspostavljanje mira među jugoslovenskim narodima. Smatra da težište borbe treba usmjeriti protiv velikosrpskog nacionalizma kao najagresivnijeg i najjačeg, koji je pokrenuo rat protiv drugih naroda Jugoslavije.

Propaganda partije u tom periodu se zasniva se na dijeljenju letaka, izdavanju brošura u malom tiražu, održavanju tribina, a najviše na prisutnosti Vlada Dapčevića u javnosti preko medija koje koristi i za propagiranje osnovnih stavova partije. I taj period u radu PR traje skoro deset godina, do završetka ratova i rušenja režima u Beogradu 2000. godine.

Svoje djelovanje partija uglavnom sprovodi na teritoriji Srbije i manjim dijelom na teritoriji Crne Gore.

U svojoj propagandi suprotstavljanja nacionalizmu PR posebno posvećuje pažnju odbrani jedinstvene Bosne i Hercegovine zbog nastojanja velikosrpskog i velikohrvatskog nacionalizma da je podijele. PR nastupa sa parolom: "Bosna se deliti neće, jer se deliti na može!".

PR
PARTIJA
RADA

JEDNA JE BOSNA

JEDINA ZAJEDNIČKA KUĆA KOJU IMAMO, NAŠ OPŠTI DOM GORI VEĆ ČETVRTU GODINU. TAJ POŽAR IZAZVAN JE ZLOČINACKIM NACIONALISTIČKIM IDEOLOGIJAMA.

DUBOKO SMO UBEĐENI DA NAŠI NARODI SAMI TREBA DA ODLUČUJU O SVOJOJ SUDBINI. SAMO ONI MOGU PREKINUTI OVAJ BESMISLENI RAT I IZBORITI SE ZA MIR.

PRED NAJBOLJIM PREDSTAVNICIMA NAŠIH NARODA STOJI ISTORIJSKA ODGOVORNOST DA USTANU U ODBRANI CELOVITE BOSNE I HERCEGOVINE I SPREČE SVA NASTOJANJA DA SE IZVRŠI NJENO KOMADANJE.

ČETNIČKA I USTAŠKA IDEOLOGIJA NA BOSNI MORA PRETRPETI PORAZ.

BOSNA SE DELITI NEĆE, JER SE DELITI NE MOŽE!

USPOSTAVLJANJE CELOVITE BOSNE I HERCEGOVINE — ZAJEDNICE TRI RAVNOPRAVNA NARODA, PUT JE KA TRAJNOM MIRU I PUT ZA OBNAVLJANJE PORUŠENIH MOSTOVA IZMEĐU JUGOSLOVENSkih NARODA.

MIR MEĐU NAŠIM NARODIMA JE OSNOV ZA ZAPOČINJANJE BORBE PROTIV VLADAJUĆIH REŽIMA, DIKTATURE, DUHOVNE PUSTOŠI, SIROMAŠTVA, PLJAČKE I SVIH OSTALIH VIDOVA LISAVANJA OSNOVNIH LJUDSKIH PRAVA KOJIMA SU IZLOŽENI NAŠI GRAĐANI.

SOLIDARNI U BORBI ZA INTERESE OSIROMAŠENIH I OBESPRAVLJENIH!

PARTIJA RADA

Partija rada — Beograd, Ruzveltova 27/III, tel.: 911-752-385; 921-360-189;
034-513-689; 032-47-343; 083-22-499.

PR je u tom periodu dio svoje aktivnosti usmjerila i prema socijalnim pitanjima i radništvu, ali to ne daje rezultate. Dezorjentisana i razbijena radnička klasa kojoj je nametnut nacionalizam nije imala sluha za organizovaniju klasnu brbu s internacionalističkih pozicija.

PR pozdravlja prestanak rata u BiH i zalaže se za povratak svih izbjeglica i osudu svih zločinaca.

Posle završetka rata u BiH u partiji tokom 1995. i 1996. godine jača mišljenje da PR treba da svoju aktivnost više posveti socijalnim problemima društva. Vlado Dapčević se protivi ovim mišljenjima sa svojim stavom: "Još nije vrijeme za radničku partiju", smatrajući da nacionalizam nije još poražen i da se prvo mora riješiti pitanje Kosova i Crne Gore.

Nakon toga Partija ističe značaj borbe albanskog naroda na Kosovu. U svomu Biltenu partija iznosi stav da će se borba albanskog naroda nužno radikalizovati i da će to voditi njegovom oslobođenju od čizme beogradskog režima. U tu svrhu partija izvodi akcije solidarnosti za odbranu prava albanskog naroda na Kosovu i zalaže se za dogovor između demokratski izabranih predstavnika albanskog i srpskog naroda.

U PR se formira struja koja smatra da ne treba voditi idejnu borbu protiv Jugoslovenske udružene ljevice koja se pojavila u Srbiji. Na Drugoj skupštini PR su se ova shvatanja podvrgla oštroj kritici s mišljenjem da partiju treba da napuste svi koji ne prihvataju stav partije u odnosu na cijeli taj korpus raznih partija "ljevice" u Srbiji. Sam JUL je označen, ne samo kao instrument beogradskog režima, nego i kao posljednja farsa lažnog komunizma na jugoslovenskom prostoru. Nakon ove rasprave jedan broj članova je napustio partiju.

PR je zaključila da je to u stvari nastavak borbe protiv ponovne pojave nacionalizma u partiji, koji je sada nastupio sa reformističkih pozicija, pod motom neke “moderne ljevice”.

Mladi članovi partije insistiraju na potrebi održavanja 1. kongresa partije kako bi partija dobila svoj program i izabrala novo rukovodstvo, što je na kraju prihvaćeno. Prvi kongres je održan septembra 1997. godine i usvojio je program i statut PR i izabrao njeno rukovodstvo. Na čelo partije je izabran Vlado Dapčević i

komitet od sedam članova. U Programu kao prvi i osnovni cilj u ovoj fazi borbe stoji: *“Pri sadašnjem stanju opštedruštvene svesti, u uslovima potpune diktature mafije, radnička klasa nije sada u stanju da ispuni ulogu najprogresivnije klase i pokretačke sile društva. Zato je prvi i najvažniji zadatak Partije rada da upornim i sistematskim radom ukloni buržoasko-nacionalističku svest iz radničke klase i da je zameni demokratskom proleterskom svešću. To je, ujedno, i prvi preduslov od koga zavisi*

uspešna borba za mesto i ulogu radničke klase u njenoj budućoj borbi za socijalizam. Uspeh u radu na proleterskom osvešćivanju radničke klase nije moguć bez nemilosrdne borbe protiv svih partija koje unose nacionalističku svest u radničku klasu, idejno i politički je razbijaju i čine od nje političku rezervu birokratsko-mafijaške buržoazije”. Kongres je donio i dvije rezolucije. Rezolucija PR o nacionalnom pitanju u Jugoslaviji i Rezoluciju PR o NATO paktu i njegovom prisustvu u Jugoslaviji, koje su izazvala i nerazumjevanje i osporavanje od pojedinih partija iz međunarodnog pokreta.

Pred septembarske izbore 1998. godine u Crnoj Gori PR aktivno doprinosi pobjedi onih snaga koji se zalažu za odbranu samobitnosti crnogorske nacije i nezavisnost Crne Gore, gdje je Vlado Dapčević svojim neumornim javnim nastupima i angažovanjem odigrao značajnu ulogu.

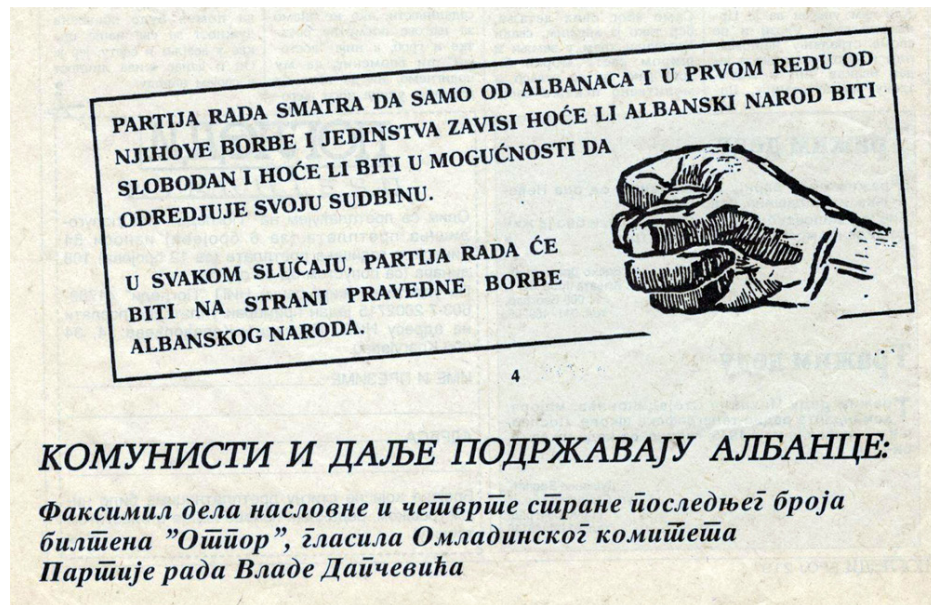
Započinju oružane akcije albanskog pokreta na Kosovu. Članovi PR učestvuju u svim antiratnim akcijama i osuđuju režim u Beogradu zbog priprema za rat na Kosovu.

U svom partijskom listu “Otpor” iznet je stav PR da je beogradski režim otpočeo rat protiv čitavog jednog naroda i da će taj rat izgubiti.

Izdanje omladinskog komiteta Partije rada, novembar 1998.

Otpor

PR ocjenjuje da je intervencija NATO snaga početkom 1999. godine (kao i ranije u BiH) bila u tom trenutku u interesu svih jugoslovenskih naroda, jer je poražen prije svega militantni velikosrpski nacionalizam i zaustavljen rat na Kosovu, a jugoslovenski narodi nisu stvorili silu koja bi sama porazila nacionaliste i zaustavila rat.

Pred septembarske izbore u Srbiji 2000. godine partija izbacuje slogan: "Diktator se ne ruši na izborima". Pripadnici PR učestvuju u demonstracijama i blokadama koji su zahvatili Srbiju, a posebno 5. oktobra kada je srušena vlast.

Vlado Dapčević je umro je 12.jula 2001. godine u svojoj 84. godini. Nakon toga je jedan broj članova napustio partiju, jer su smatrali da je period ratova završen, da nastupaju nove okolnosti, a da bez Vlada Dapčevića PR nema perspektivu.

II

Posle smrti Vlada Dapčevića PR je ušla u drugi period svog razvoja koji karakteriše podmlađivanje partijskog članstva, povećani aktivizam na ulicama gradova, ali i volutarizam u organizacionom radu i pojava nedoumica o načinu daljnje izgradnje partije. Taj period je trajao devet godina.

U svojoj propagandi, PR je iznela stav da nova vlast u Srbiji nije u stanju da ostvari demokratske promene koje su gromoglasno najvaljivane rušenjem vlasti, budući da njenu politiku definišu oni koji žele da nastave velikosrpsku politiku u novim okolnostima, izbjegavajući suprotstavljanje zapadnom imperijalizmu, i oni koji se zalažu za radikalne ekonomske reforme s ciljem stavljanja zemlje u potpunu kolonijalnu zavisnost od imperijalizma, a pritom se obe struje zalažu za ozakonjenje brutalnih oblika diktature kapitala u interesu sprege mafije i novih kapitalista.

PR je ocenila da se posle simboličnog događaja od 11. septembra 2001.godine i “napada na Ameriku” svijet nalazi na početku dugotrajnog ratnog ciklusa čiji je osnovni cilj da se spreči neminovni slom globalnog kapitalističkog poretka, te da je imperijalizam ušao u fazu kada više ne može da se održi bez permanentnih ratnih sukoba.

PR je pojačala svoju antiimperijalističku propagandu poput organizovanja demonstracija ispred ambasade SAD u Beogradu u znak protivljenja američkoj invaziji na Avganistan što dovodi do intervencije policije protiv demonstranata.

PR je ocenila da je u sadašnjem trenutku organizovanja otpora imperijalističkom pohodu “rata protiv terorizma” pitanje svih pitanja progresivnog pokreta širom sveta, a da solidarnost sa borbom proletarijata na bilo kojoj tački zemljine kugle iziskuje kod komunističkih i radničkih organizacija razvijanje doslednih internacionalističkih pozicija kojima je stran svaki revizionizam i dogmatski šematizam.

PR je juna 2002. održala svoj Drugi kongres na kome je donesen novi Program i izabrano novo rukovodstvo partije. Dok je prvi Program PR bio više okrenut borbi protiv nacionalizma i uspostavljanja mira, drugi Program PR daje jači akcenat klasnom pitanju i imperijalizmu.

“Nikada do sada nije jasno i u svoj punoći izbio sukob između proizvodnih snaga i kapitalističkih društvenih odnosa. I kao što su manufaktura, tkalica i parna mašina uništili feudalni društveni sistem, tako će i mikroprocesori, elektronika i robotika uništiti kapitalistički društveni sistem.” (Program PR).

Sprovodeći programske ciljeve partija u tom periodu počinje da organizuje prvomajske marševe samostalno ili učestvuje u prvomajskim sindikalnim manifestacijama.

Usled nedostatka jake radničke partije u Srbiji, PR smatra da taktika svih manjih partija i grupa, koje se bore za interese radničke klase, u ovom trenutku treba da se zasniva na sledećim elementima: unositi proletersku umesto nacionalističke svijesti u redove radničke klase, napadati kapitulantsku ulogu vrhova sindikata, preuzimati inicijativu sindikalnim organizacijama, voditi borbu protiv ideologije o koegzistenciji svijeta rada i svijeta kapitala, odnosno o mogućnosti socijalnog dijaloga između radnika i kapitalista u procesu tzv. poštene privatizacije.

U tim aktivnostima PR nastupa s parolama: Protiv diktature kapitala! i Jedino revolucijom!

“Bez uklanjanja nacionalističke i sitnosopstveničke svesti iz radničke klase ona neće moći da prepozna svoje stvarne ciljeve i dođe do proleterske svesti i proleterske borbe. Bez proleterske svesti radnička klasa može služiti samo kao sredstvo za ostvarenje najreakcionarnijih ciljeva, odnosno lako će biti potisnuta od novih kapitalista na periferiju društvenih kretanja, bez prava da vlada sredstvima za proizvodnju i aktivno učestvuje u privrednom životu zemlje.” (Program PR).

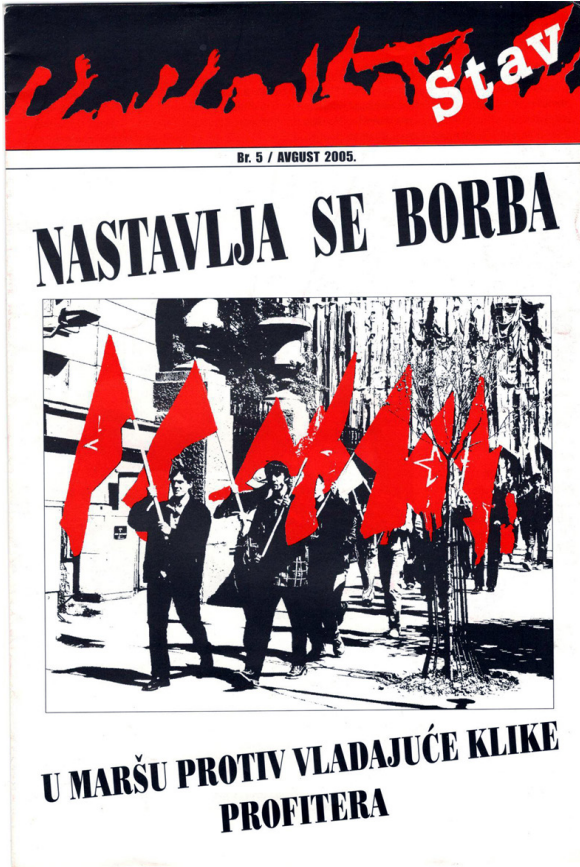
Tokom ovog perioda PR je intenzivirala svoje odnose na internacionalnom planu učestvujući na konferencijama radničkih i komunističkih partija u svjetskim okvirima i na Balkanu.

Uspostavljaju se i prvi čvršći kontakti sa inostranim organizacijama, posebno iz turskog i kurdsog revolucionarnog pokreta.

Povodom produbljenja sradnje vlasti u Srbiji sa NATO aktivisti PR organizovali su protest ispred Vlade Srbije pozivajući na otpor naroda Balkana NATO okupaciji.

U Srbiji vlast organizuje, održava i podstiče rad mnogih nacionalističkih i čak fašističkih grupa, što dovodi do saradnje PR sa mnogim drugim grupama koje nastupaju sa pozicija antifašizma. Nizom zajedničkih akcija se nastoji suprotstaviti prodoru i djelatnosti ovih grupa na Univerzitetu ili na ulici, poput sukoba sa fašistima u Novom Sadu 2007. godine.

PR jača svoj aktivizam na prvomajskim povorkama radnika šireći stavove i unoseći svoje parole u prisutno radništvo.

Ovaj pojačani aktivizam PR na ulici stvara u partiji pogrešan utisak o spremnosti partije da pređe na viši nivo u svom razvoju. Bez duboke samokrtične analize i sveobuhvatne rasprave o stanju i sposobnostima partije, saziva se partijska konferencija na kojoj se usvaja dokument o prelasku PR u novu fazu organizacionog djelovanja.

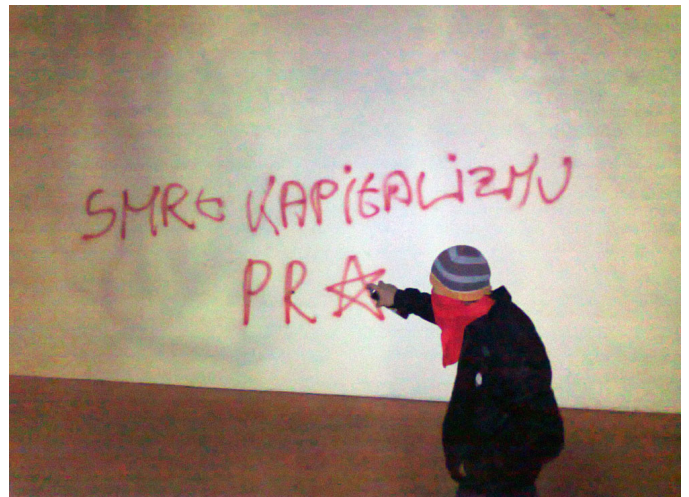

“Osnovni razlog prelaska partije na ilegalni rad proizilazi iz uslova u kojima ona deluje i postavljenih programskih ciljeva, a koji se ne mogu ostvariti bez postojanja ilegalne partije. Osnovni zadatak na putu pripreme jedne partije za revolucionarnu promenu društvenog uređenja jeste da svojom strukturom ostane što više nedostupna za klasnog neprijatelja. Ostati na sadašnjem stupnju legalnosti, a istovremeno želeti da partija pređe na viši stepen izgrađenosti je samo po sebi protivrečno. Zato se početak prelaska na ilegalni rad ne sme više odlagati. To je, ujedno, i političko pitanje, jer partija koja zagovara rušenje kapitalističkog poretka, a ne želi da predje na ilegalni rad, potpuno je kontaminirana najprizemnijim oportunistom.” (Osnovi partijske izgradnje)

Partija nije bila spremna na prelazak na novi način rada. Nakon kratkog perioda izbija sukob u partiji. Jedna grupa drugova odbacuje prelazak partije na ilegalan rad, optuzujući da je u partiji zavladao komandatizam, da vlada nepravilan odnos prema drugovima i drugaricama, i da se partija treba izgrađivati odozdo kroz legalne forme uduženja i inicijativa. Ova grupa odbija poziv na unutarpartijsku raspravu u napušta partiju. To doprinosi da partija zapadne u krizu i svede svoj rad na minimum.

III

U periodu krize koja traje dvije godine partija nastoji da sačuva postojeće članstvo a da se ne napuste usvojeni principi organizovanja. Kriza se pokušava prevazići pridobijanjem simpatizera iz redova radničke klase i ostalih slojeva koji se nalaze na dnu socijalne ljestvice društva. Nizak idejni nivo aktivista se nastoji nadoknaditi pojačanim radom o elementarnim predstavama iz m-l. I partija se tokom 2010.g s malobrojnim novim snagama postepeno vraća na ulicu sa svojim aktivizmom.

Tokom protesta protiv saradnje sa NATO pohapšen je jedan borj demonstranata, među njima i pripadnici PR.

No, stvarni početak prevladavanja krize je bio prodor PR u BiH. To izaziva priliv novih članova i jačanje osjećaja među članstvom da počinje period novog partijskog rada.

Time je započeo “treći period” u razvoju PR. Osnovna karakteristika tog perioda je praktični rad na širenju ideje Balkanskog pokreta otpora u masama i izgradnja kadrova u partiji.

Propagandni rad partija izvodi sistematski u desetinama gradova i mjesta BiH putem plakata, naljepnica, grafita i transparenata nastojeći da podstaknu mase da izađu iz nacionalnih rovova i počnu voditi klasne bitke. Akcije neprekidno traju tokom 2012. i 2013. godine.

Pojačan rad u BiH podstiče članove PR u Srbiji da pojačaju svoju aktivnost, što doprinosi eliminisanju ostataka krize partije iz prethodnog perioda.

Paralelno sa ovim novim uzletom PR prvi put jasnije formuliše ideju o potrebi stvaranja Balkanskog pokreta otpora. PR ističe da je stvaranje BPO istorijska neminovnost, s razvojem svijesti da se narodi Balkana samo ujedinjeni mogu zajednički suprotstaviti savremenim kolonizatorima, imperijalizmu i modernom fašizmu.

U cilju realizacije BPO donosi se odluka o početku održavanja kampova, kao stalne prakse, gdje bi se pored pripadnika partije okupljali i pripadnici drugih organizacija sa zajedničkom ideološkom osnovom. Pozivaju se drugovi iz Hrvatske koji učestvuju u radu kampa.

Pripadnici PR se od početka uključuju u proteste s ciljem sprečavanja istorijskog revizionizma u Srbiji. Zajedno sa drugim grupama, organizacijama i pojedincima dižu glas protesta protiv rehabilitacije zločinaca i kolaboracionista iz Drugog svjetskog rata.

Pripadnici PR su započeli akciju uništavanja simbola klasnog neprijatelja kao trajni zadatak njihovih članova i simpatizera. Na meti su se našli simboli političkih organizacija, njihov propagandni materijal, simboli banaka itd.

Ispunjavajući svoj internacionalni dug izvode se akcije solidranosti sa drugovima zatvornim u turskim zatvorima.

PR se od prvog trenutka uključila u narodni bunt u BiH koji je izbio marta 2014. godine. Posebno je bila aktivna u Tuzli gde su se i odigrali ključni momenti koji su doprinjeli širenju bunta na ostale gradove. Ovo je među članstvom PR doživljeno kao potvrda proteklog rada partije na teritoriji BiH.

Poraz masa usled nedostatka jačeg revolucionarnog subjekta, a prije svega stihijnosti pobune, je nagovjestio i novi sukob u partiji koji je izbio godinu dana kasnije.

Predstavnici nekoliko internacionalnih organizacija su se okupili u kampu koji je 2015. godine održan na teritoriji BiH kako bi razmenili svoja iskustva u klasnoj borbi.

PR daje podršku lokalnim udruženjima koji su iskazala borbeni duh tokom bunta naroda u BiH.

Povod sukoba u PR izbija zbog načina i karatera održavanja kampa. Pojedini drugovi iz BiH su smatrali da kampu treba dati karakter opšteg javnog okupljanja. Istovremeno su se kod tih drugova pojavile lokalpatriotske tendencije i zanemarivanje demokratskog centralizma u partiji. Ovaj sukob je naneo štetu partiji, jer su drugovi koji su se odvojili od PR, nastupali pod istim imenom unoseći zabunu u masama u BiH ali i kod internacionalnih organizacija. No, sa ovim sukobom i odlaskom pojedinih drugova, partija se lakše izborila nego u prethodnim sukobima i nastavila je nesmetano sa radom. PR ističe da namjera crnogorskih vlastodržaca da Crnu Goru uključe u NATO - najmoćniju terorističku organizaciju na svijetu, samo po sebi je zločin. Započeta je propaganda protiv pristupanja NATO paktu u Crnoj Gori, kao podsticaj njenim narodima za nezavisnošću i slobodom. U tu svrhu je paljena Nato zastava, širene naljepnice, grafitirani objekti, isticani baneri itd.

Partija nastavlja širenje ideje BPO nastojeći da uključi što više aktivista i sa područja Srbije, BiH i Crne Gore.

PR ističe da je podrška odbrani Rožave u Kurdistanu podrška borbi za ravnopravnost svih naroda i sastavni dio opšte borbe protiv imperijalizma. Nacionalno-oslobodilačka borba kurdskog naroda je u interesu borbe balkanskih naroda.

Povodom 25. godina od osnivanja PR izvršena je analiza njenog rada. I pored niza nedostataka u tom periodu zaključeno je da partija počiva na dobrim idejnim temeljima i da ona vrši svoju istorijsku ulogu očuvanja i jačanja m-l ideje na prostorima njenog djelovanja.

U svom kampu posvećenom stogodišnjici Oktobarske revolucije održanom u Srbiji, pored pripadnika PR prisustvuju i drugovi iz Austrije, Turske i Kurdistana.

PR podržava građanske proteste protiv vlasti u Srbiji 2018. godine i učestvuje u njima sa parolama sa klasnih pozicija.

Tokom prvomasjkih protesta 2018. godine u Beogradu pripadnici PR ponovo napadaju vrhove sindikata za njihovu kapitulantsku ulogu, odnosno kao sredstvo režima za gušenje klasnog otpora radništva i nastavljaju podršku svim štrajkovima na teritoriji BiH i Srbije.

Partija, pod parolom “Crvene trake protiv sistema” i “Glasaj na ulici,” podstiče građane da bojkotuju izbore u Srbiji i ne učestvuju u nametnutoj farszi od demokratije.

**CRVENE TRAKE
PROTIV SISTEMA!**

**GLASAJ
NA ULICI!**

Uznak solidarnosti sa teškom borbom žena širom svijeta protiv patrijalnih i kapitalističkih odnosa, pripadnici PR vrše akcije grafitiranja, lepljenje plakata, organizovanje unutarpartijskih diskusija, gdje se ističu slabosti partije po pitanju doprinosa oslobođenju žena.

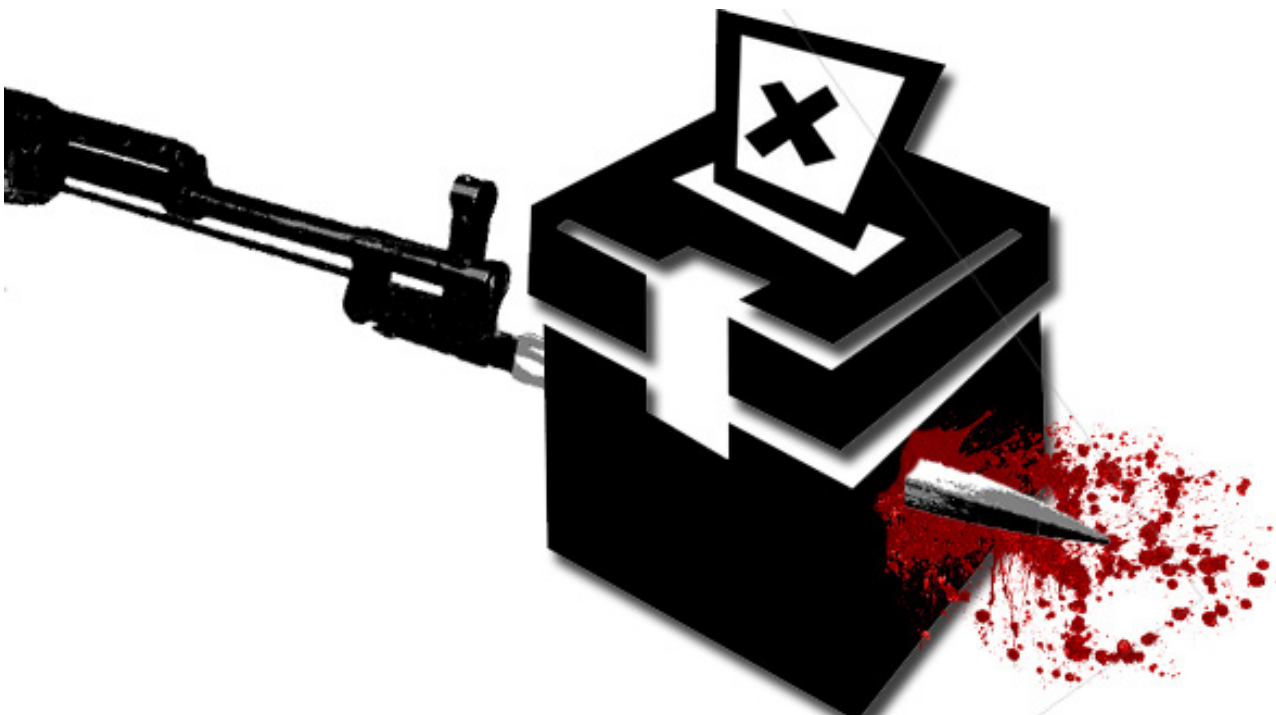

PR navodi da su komunisti, prije skoro jednog vijeka, zauzeli jasan stav u vezi makedonskog nacionalnog pitanja i osuđivali su svaki pokušaj od strane grčkih, bugarskih i srpskih nacionalista da ospore postojanje makedonske nacije. Tako i danas osuđuju sve one koji u svom sluganskom odnosu prema imperijalistima pokušavaju da ostvare svoje male šovinističke interese na račun naroda Makedonije.

Na Trećem kongresu 2018. PR zaključeno je da je partija i dalje malobrojna, bez jasnog uticaja na proleterse mase i bez čvrste partijske strukture. U partiji je prisutan i oportunizam i nedovoljna primjena demokratskog centralizma, kao i kritika i samokritika. Konstatovano je da je u partiji, u prethodnom priodu, sazrela svijest o putevima za izgradnju revolucionarne partije u savremenim uslovima, na koje su uticala iskustva revolucionarnih organizacija i pokreti koji jačaju u svijetu, kao i opšta kriza savremenog kapitalizma.

Tokom ovog perioda PR je u više navrata svojim stavovima i tekstovima vodila oštru borbu protiv reformizma u pokretu, pogotovo što je došlo na prostoru njenog djelovanja do pojave niza organizacija koje su sebe nastojale predstaviti kao partije proleterijata.

“Međutim, politika ovih grupacija, koliko god bila dobronajmerna ili iskrena, objektivno je sredstvo reakcije. Ona ide u prilog imperijalizmu, nacionalizmu i malograđanskoj ušuškanosti protiv koje se deklarativno bori. Buržoaski državni aparat (skupština, policija, sud, vojska, itd.) postoji isključivo da bi štitiio buržoaske interese i proleterijat držao u najamnom ropstvu. Zbog toga svaka „progresivna“ politika koja bi pokušala da se probije putem mehanizama postojećeg buržoaskog državnog aparata je ili osuđena na propast ili na to da postane privremena alatka u rukama kapitala. Prihvatajući najgoru liberalnu laž da se ulaskom u buržoasku skupštinu putem izbornog mehanizma mogu ostvariti konkretne političke promene u korist proleterijata, ovi pseudo revolucionari višetruko su štetni za cjelokupne revolucionarne procese u društvu. „Revolucionari“ koji se kriju iza glasačke kutije (ne)svjesni su instrument klasnog i ideološkog neprijatelja.”

PR ide korak dalje i vrši kritiku svih onih koji ne reaguju na suštinske probleme i odnose u savremenom svijetu, pripremama medjuimperijalističkih sukoba, neshvatanju modernih oblika fašizma i ne potenciranju osnovnih zadataka komunističkog pokreta.

“No, naš stav je i da je biti ravnodušan prema svim problemima koje poizvodi savremeni kapitalizam usled tehnološke revolucije, znači posredno biti i ravnodušan prema zahtjevu za ukidanjem kapitalističkih odnosa zasnovanih na privatnoj svojini. Znači biti ravnodušan i prema osnovnom cilju svake revolucionarne organizacije i pokreta. Prema cilju koji dijeli političke organizacije na one koji u svojoj „pobuni“ ostaju u sferi postojećih odnosa i onih koji žele uništiti samu osnovu na kojima počivaju ti odnosi. Na one koji nauku žele osloboditi iz ruku vladajuće klase kroz uništenje same kapitalističke klase, radi opstanka i dobrobiti čovječanstva.”

IV

U PR se pokreću nove unutarpartijske diskusije. Time se stvaraju konture “četvrtog perioda” u razvoju partije. No, zbog iskustava iz ranijeg perioda i pitanja snage i ideološke pripremljenosti same partije koja je još predrevolucionarna, ne žele se praviti greške ishitrenosti iz prošlosti.

U partiji se vodi diskusija o njenom angažovanju u okviru međunarodnih “Internacionala”. Sve više preovlađuje stav da su dosadašnje rasprostranjene forme raznih “Internacionala” odigrale početnu pozitivnu ulogu u uslovima opšte defanzive proleterskog pokreta. Međutim, one danas predstavljaju i jedan vid prepreke u razvoju internacionalnog revolucionarnog pokreta. Treba praviti nove puteve povezivanja i novog načina rada u cilju jačanja pokreta. PR smatra da se stvaraju uslovi za izgradnju nove revolucionarne linije u proleterskom pokretu. PR je u svojoj praksi već zauzela stav da gradi svoje kontakte i saradnju sa onim organizacijama koje svoju revolucionarnost pokazuju u praksi, bez obzira sa kojih deklarativno postojećih podjela u međunarodnom pokretu nastupaju.

“Revolucionarna linija se javlja u uslovima potpune koncentracije kapitala na globalnom nivou, temeljnom i permanentnom krizom kapitalizma i haosom koji proizvodi, a koji prijeti uništenju čovječanstva. Ta revolucionarna linija je esencija svih prethodnih linija, a ujedno i posebnost jer obuhvata, do sada, najširu formu obespravljenih slojeva – pored radničke klase, milonske mase seljaštva, nezaposlenih, žena, prekarista, naučne inteligencije. No, posebnost te revolucionarne linije se najviše ogleda u toj suprotnosti imperijalističkih centara i njegove periferije koja dobija sve oštriju formu, gdje se javlja potreba za uspostavljanjem jedinstvenog fronta borbe u tvrđavama imperijalizma, njegovim metropolama, i kolonijalnim prostranstvima širom planete. To dijalektičko jedinstvo radikalne borbe u raznim formama s ciljem da se uništi kapitalizam, vraća nas na početak i kraj – da se omogući rađanje novog svijeta za čije postojanje već postoje pretpostavke u umirućem svijetu kapitalizma.” (2020)

PR pokreće inicijativu i da se frontovskim oblicima rada sa drugim organizacijama i grupama osnaži ideja BPO u samoj praksi.

U svojim tekstovima PR napada nove teorije o postkapitalističkom društvu koje dolaze od predstavnika najkrupnijeg kapitala. Davno je Marks formulisao “oživljavanje” prethodnih epoha u uslovima krize kapitalizma.

Kada isplivava sve zaboravljeno i kolaju ideje tog prošlog. Tako i danas najkrupniji kapitalisti, usled nemogućnosti prevladavanja stalne krize njihovog sistema, spas traže preko uspostavljanja “novog feudalizama”.

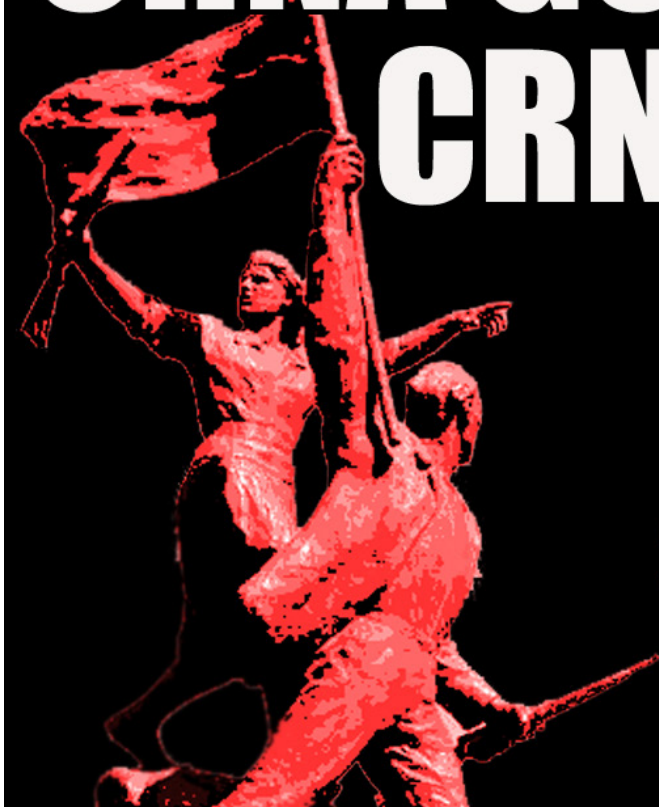
““Novi”, “inkluzivni” kapitalizam, ili zamišljena postkapitalistička epoha, kao nešto što treba prevladati trenutni svjetski kaos, namjerava realizovati globalni kapital, bolje reći šačice najbogatijih ljudi svijeta. To je svijet koji bi trebao počivati na tzv. informatičkoj diktatutiri u osnovi; na ukidanje nacionalnih država i parčanju samih imperijalnih država; na ukidanju mnoštva tih formalnih prava koje je proklamovao prethodni kapitalizam; na potpunoj transformaciji finansijskog sektora; na uništenju tzv. srednje klase kao nepotrebne; na uvođenju novih tehnologija kontrole; na ekološko čistim i socijalno uravnoteženim oazama uz smanjenje broja planetoida a pod potpunom kontrolom vladajuće “tehno aristokratije”. Kao nova forma življenja u savremenim konclogorima.” (2021)

Početakom 2022.g. PR je izvršila analizu opšte krize kapitalizma i predstojećeg međuimperijalističkog rata i njegovim posljedicama za budućnost balkanskih naroda i samog BPO i PR.

Vlado Dapčević: *“Revolucionar je onaj čovjek koji dođe do određenog idejno-političkog saznanja i koji ne može više da bude čovjek a da ne bude revolucionar”*

CRNA GORA CRNOJ GORI!

BALKANSKIM POKRETOM OTPORA

2022

www.partijarada.org